

ÞRASAÐ Á SUNNUDEGI

Guðrúnu Helgadóttur svarað

Í síðasta sunnudagsblaði Þjóðviljans skrifar Guðrún Helgadóttir grein í dálkinn „stjórnmál á sunnudegi“ og sendir Kvennalistanum heldur óvandaðar kveðjurnar. Ég hef lítið gert af því að þrasa við kynsystur mína, Guðrúnu Helgadóttur, eða aðrar konur sem á Alþingi sitja, m.a. vegna þess að það er gamalt karlaráð að deila og drottna og fátt kæmi karlaveldinu á Alþingi betur en að hafa okkur lemjandi hver á annarri í tíma og ótíma. Enda stóð ekki á viðbrögðum við grein Guðrúnar. Fagnaðarlætin brutust út „Staksteinum“ Morgunblaðsins og „Garra“ Tímans og máttu menn þar vart vatni halda af gleði yfir þessu framlagi Guðrúnar. En nú er þolinmæði míni þrotin. Nú nenni ég ekki lengur að sitja þegjandi undir þusi á borð við það sem Guðrún bar á borð fyrir alþjóð á sunnudaginn var.

Ég segi og skrifa þusi, vegna þess að það getur ekki talist neitt annað að klifa á því í sífelli að henni – þ.e. Guðrún – finnist Kvennalistinn ekki eiga að vera til. Petta er ég búin að heyra hana segja í þau rúm þrjú ár sem við höfum starfað á sama vinnustað og þótt Kvennalistakonur séu örðnar leiðar á þessu nöldri þá breytir það engu um tilvist Kvennalistans. Það hefur nefnilæga aldrei hvarflað að okkur að spryja Guðrún Helgadóttur eða nokkurn annan stjórnmálamann – eða stjórnmálflokk – um það hvort við höfum leyfi til að vera til.

Um það spryrjum við kjósendur og okkur sjálfar og aðra ekki.

Það er þessi djörfung, sumir kalla

„Pessar konur gátu gert það sem við hin gátum ekki, rígbundin sem við erum f viðjar gamalla og hefðbundinna stjórnmálflokkar karlasamfélagsins. Þær gátu unnið öðru vísi, frjálsar og óháðar öllum flokksvélum sem þær voru. Þær gátu talað annað tungumál, tekið öðru vísi á málum.“

Það er einmitt það – og skyldi þá nokkurn undra að við höfum lítið að sækja í þú flokkapursanna í íslenskum stjórnálum? Peir mætti míni vegna hætta að bjóða fram.

En Guðrúnu sárnar fleira en þetta. Henni blóðsárnar að ég skuli ekki hafa notað tekifærð í nýlegu viðtali í tímáritinu Þjóðlíf til að ræða um störf Guðrúnar Helgadóttur og annarra þingkvenna á Alþingi. Hvað skal segja, Guðrún? Ekki get ég talist skyldug til að ræða um þig og aðrar þingkonur sjái einhver ástæðu til að hafa við mig viðtal. Eða finnst þér með það eins og sérframbod kvenna yfirleitt að við ættum að spryja þig fyrst, og takar mið af þér og bínum störfum? Pú sérð það sjálf að dæmið gengur ekki upp og það með fullri virðingu fyrir þér og öðrum þingkonum.

En það er fleira rotið í þessu Danaveldi en það að undirrituð tali ekki um Guðrún Helgadóttur óspurð. Hennar og starfa hennar er heldur að engu getið í Veru, málagni Kvennalista og Kvennaframboðs – og samt hafa hún og Jóhanna Sigurðardóttir, sem Guðrún kippir upp á vagninn hjá sér í leiðinni, flutt fjölda þjóðþrifamála sem varða bæði konur og börn og landsmenn allra. Í gagnryni sinni á Veru snýr Guðrún bökum saman með Birgi Ísleifi Gunnarssyni, Sjálfstæðisþingmanni, en hann skrifði nýlega grein í DV um að í Veru væri alls ekki birt það sem þar ætti að vera. Í þessum efnum eru þau Guðrún og Birgir Ísleifur greinilega sammála og hvorki er það undrunarefni né er það nein nýbóla að aðrir þykist vita betur en Kvennalistakonur hvað þær eigi

Það hefur aldrei hvarflað að okkur að spryja Guðrún Helgadóttur eða nokkurn annan stjórnmálamann – eða stjórnmálflokk – um það hvort við höfum leyfi til að vera til, segir Sigríður Dúna Kristmundsdóttir m.a. í svari sínu til Guðrúnar Helgadóttur.

að gera, skrifa, sitja, standa o.s.frv.

Guðrúnu til upplýsingar vil ég benda henni á að Vera er ekki fréttablað eins og dagblöðin í bænum og segir því ekki almennar fréttir af gangi málá Álbungi. Vera kemur út 6 sinnum á ári og í hverju tölublaði eru að eins 4 síður ætlaðar til að greina

þeim kaupa hana vegna þess að hún er málagni Kvennalista, frá störfum fulltrúa þeirra á þingi – og eiga þeir lesendur ekki í önnur hús að venda með það. Petta gerir 24 síður á ári og á þær kemst ekki nema brot af því sem Kvennalistakonur þurfa að koma til sinna umbjóðenda. Má til sanns vegar fára að varla gegnum við upplýsingaskyldu okkar við kjós-

endur okkar með þesum 24 síðum, en fleiri síðum höfum við því miður ekki efni á sökum auraleysis. Og meiri ólaunaða vinnu getum við ekki lagt á þær konur sem skrifar Veru á kvöldin og um helgar eftir að launavinnu og daglegu amstri með bú og börn lýkur. Guðrún Helgadóttir er hins vegar á fullu kaupi við að vera fulltrúi á Alþingi og gæti þess vegna skrifð þær greinar um sín fulltrúastörf sem hún vill og sent Veru til birtingar. Rétt eins og þingkonur Kvennalistans gera ef þær vilja að starfa þeirra og hugðarefna sé að einhverju getið í dagblöðunum í bænum, og eiga þau blöð þó að heita fréttablað brátt fyrir flokksklafana sem þau eru bundin á.

Það er ýmislegt fleira sem elta mætti ólar við í grein Guðrúnar eins og misskilning á borð við þann að Kvennalistinn sé óþólitiskur og að Kvennalistakonur séu „komnar í áhrifastöður“ út á það að vera konur. Kvennalistinn er ekki óþólitiskur heldur rammkvennapólitiskur og hefur ævinglega verið, og Kvennalistakonur eru þar sem þær eru – ekki vegna þess að þær eru konur – heldur vegna þess að þær eru kvennapólitiskar konur.

Óg hver var að tala um karlavinnubrögð? Varla Guðrún Helgadóttir sem skrifar svo fagurlega og af jafn miklu innsæi um störf Kvennalistakvenna og grein hennar ber vott um? Eða eigum við að nefna „vöðvaruddana með þriggjadagaskeggi“ sem Guðrún telur okkur svo hugnunlega? Æg held varla, enda erfitt að sjá hvað þau ummaði hafa með stjórnmal að gera frekar en annað í grein Guðrúnar.

Að lokum, þá finnst mér eins og ég hafi áður lesið svipaðan pistil eftir Guðrún Helgadóttur í Þjóðviljanum og að þá hafi það verið tillitsleysi hennar eigin flokkssystra sem angraði þingmanninn. Hart er í heimi, Guðrún.

Sigríður Dúna Kristmundsdóttir þingkona Kvennalistans